

med sine Klynger af smaa Hytter, sit vidt forgrenede Gadekær og sine mange mærkelige Smøger og Smug syntes ham langt mere idyllisk end Vejlbys Samling af nye, stive Bøndergaarde, som han daglig havde for Øje. Det var ham derfor ogsaa altid dobbelt smerteligt at tænke paa, at det netop var i denne By, den præstefjendske Bevægelse i Sognet havde sit Hovedsæde; og han følte ligesom en Naal i sit Hjærte, da han i Dag fik Øje paa en lav, affældig Bygning i Byens Midte, over hvis Straatag der vajede et stort Dannebrogsslag. Han vidste, at her var den „Forsamlingssal“, hvorfra den berygtede Væver Hansen førte sin hidsige Kamp imod Kirken.

I den ene Ende af Byen, paa en Plads for sig selv, laa et lille Sted med gulkalkede Længer, i hvilket Emanuel straks genkendte den Halvgaard, hvortil han hin Vinteraften var bleven hentet i Slæde for at berette Ejerens syge Datter. Han havde siden ofte tænkt paa denne Aften og paa de fremmede Mennesker, mellem hvilke han paa en saa ejendommelig Maade var kommen til at indvie sin præstelige Virksomhed. Han havde ogsaa flere Gange haft Lyst til at forny sit Besøg hos dem og spørge til Datterens Befindende; men endnu havde han lige saa lidt haft Mod hertil som til at